

Φεδερικο Γκαρσια Λορκα

Αποσπασμα απο το θεατρικο "Asi que pasen cinco anos" (1930)

Στο δασος των γκειπφρουτ του φεγγαριου

(Εκστατικο ποιημα)

Προλογος

Φευγω για ενα μακρυνο ταξιδι.

Πανω σε εναν ασημενιο καθρεφτη βρισκω, πολυ πριν
ξημερωσει, το βαλιτσακι και τα ρουχα που θα μου χρειασθουν
εκει, στα ξενα πεδια και στους θεωρητικους κηπους.

Φτωχικος και ηρεμος, θελω να επισκεφτω τον εκστατικο
κοσμο, εκει οπου ζουν ολες μου οι πιθανοτητες και τα χαμενα
μου τοπια. Θελω να περασω ψυχρος και οξυς στον κηπο των
σπορων που δεν εδωσαν καρπους και των τυφλων θεωριων, σε
αναζητηση του ερωτα που δεν απεκτησα, αλλα ηταν δικος μου.

Εψαξα για πολλες μερες μεσα σε ολους τους καθρεφτες
του σπιτιου μου το μονοπατι που οδηγει σε αυτο το φανταστικο
κηπο και τελικα, απο καθαρη συμπτωση, το βρηκα!

Υιοθετησα πολλες διαδικασιες. Για παραδειγμα, βαλθηκα
να τραγουδω προσπαθωντας να κρατησω τη φωνη μου μακρια
και τεταμενη (στον αερα), αλλα οι καθρεφτες παρεμεναν
σιωπηλοι. Εκανα περιτεχνους συνδυασμους με τα λογια και τον
ρυθμο, γεμισα τ' ασημενια ματια με τα δακρυα μου, μεχρι που
τοποθετησα μια οθονη μπρος στο φωτακι που φωτιζει τη
στηλια του κεφαλιου μου ... μα ολα ηταν αχρηστα.

Ενα πρωινο, εχοντας απορριψει ως αδυνατο το σχεδιο μου
για το ταξιδι, και εχοντας απελευθερωθει απο τις εγνοιες για
τους αορατους κηπους, πηγα να χτενιστω μπρος στον
καθρεφτη, οπου χωρις να του ζητησω τιποτα, η πλατια
ασημενια οψη του, γεμισε με ενα ζικζακ τραγουδια αηδονιων
και απο το βαθος του υδραργυρου αναδυθηκε το "κλειδι"
ξεκαθαρο και ακριβες, "κλειδι" που φυσικα μου απαγορευεται
να αποκαλυψω.

Επιχειρω γαληνιος αυτο το ταξιδι και νιπτω τας χειρας μου·
θα αφηγηθω ο,τι δω αλλα μη μου ζητατε να σας εξηγησω
στιδηποτε.

Θα μπορούσα να εχω διαλεξει τη χωρα των νεκρων μα
προτιμω να παω στη χωρα "αυτου που δεν εζησα", κατι που
δεν ειναι το ιδιο.

Μια αγνη και ολοκληρωμενη ψυχη, δε θα ενοιωθε αυτη
την περιεργεια. Φευγω ησυχος. Στο βαλιτσακι μου εχω
προβλεψει ενα γερο αποθεμα απο πυγολαμπιδες.

Πριν φυγω νιωθω εναν οξυ πονο στην καρδια. Η
οικογενεια μου κοιμαται και στο σπιτι κυριαρχει απολυτη
ησυχια. Η αυγη φανερωνοντας πυργους και μετρωντας ενα ενα
τα φυλλα των δεντρων, μου φορα ενα λευκο πεπλο και γαντια
απο (...)

Πιστευω οτι πρεπει να παω περιποιημενος...Απο το βαζο
με τα λουλουδια που βρισκεται πανω στο κομοδινο μου,
τοποθετω στο θλιβερο μου πετο ενα χλωμο τριανταφυλλο (με
οψη εξοργισμενη αλλα ιερατικη).

Ειναι πια ωρα.

Στο τελος μετα το τραγουδι: "Ποτε δεν γεννηθηκα ισα
που μπορεσα να ξεφυτρωσω"

Μεταφραση : Ιουλια Μπαρδη, Luxemburg 2013